

# POSELSTVÍ NEMOCNÝM

POSTNÍ DOBA

A VELIKONOCE 2026



Drazí nemocní, bratři a sestry,  
nedávno jsem vedl rozhovor s jednou lékařkou na téma nemoci a její léčby. Zaujalo mě přitom konstatování, že prvním krokem na cestě léčby i samotného života s nemocí je uznat a přijmout stav, ve kterém jsme se ocitli. Nebývá to nová informace, přesto ale můžeme přijetí toho, co je těžké, odkládat. Pokaždé mě potěší, když vidím člověka, který při chůzi nově potřebuje hole, a s úsměvem poznamená: „To jsou teď mé kamarádky.“ Takový postoj není znamením rezignace, ale přijetím svého stavu. Totéž můžeme vnímat i z Ježíšových slov: „**Lékaře nepotřebují zdraví, ale nemocní.**“ (Mk 2,17)

Pomoc může přijít tehdy, když dokážeme vyjádřit svou potřebu. Ježíš nám svědčí o tom, že on je pravý Lékař duše i těla, který nám dokáže pomoci. Proto můžeme v modlitbě opakovat: **Pane, jsem slabý, posilni mě. Pane, jsem sklíčený, pozvedni mě. Pane, jsem starý, podpírej mě. Pane, dnes mě bolí nohy, ulev mi. Pane, cítím se ztrápený, pozvedni mě.**

Není to rezignace, ale pojmenování vlastní situace. Pán Ježíš nenahrazuje lékaře, ale léčí naši duši. Ano, Ježíš dokáže léčit naše vzpomínky, naše vztahy, naši minulost, přítomnost i budoucnost. Stačí mu jen říci: **Ježíši, pomoz mně s tím, co mě právě teď trápí, co se mně pořád vrací v myšlenkách a já si s tím nevím rady.** Kolik útěchy v sobě skrývají slova, která najdeme v prvním listu apoštola Petra (5,7): „**Na (Pána) hod'te všechnu svoji starost, vždyť jemu na vás záleží.**“ Prosím, opakujme si je. Proti myšlenkám, které se mi snaží namluvit, že na mně už nikomu nezáleží, si opakujme: **Pánu na mně záleží!**

Bratři a sestry, znovu prožíváme dobu postní, dobu Ježíšova utrpení a zápasu. Máme před očima nevinného a trpícího Božího Syna Ježíše Krista, který své utrpení i smrt přemohl a stal se Vítězem. Ve světě je mnoho utrpení a také kolem sebe vidíme mnoho bolestí. Někdy nás může skličovat, že je ve světě tolik nespravedlnosti – jak se říká: „za dobrotu na žebrotu“. Anebo začneme řešit, proč zrovna nás potkalo něco těžkého, a zda si to zasloužíme. Svatý Petr nás vede k jiným myšlenkám. Radí nám totiž, abychom se nedívali na druhé lidi, ale připomínali si Ježíšův příklad, protože ten posiluje a upokojuje: „**Vždyť i Kristus trpěl za vás a zanechal vám tak příklad, abyste šli v jeho šlépějích. On nezhřešil a nikdo od něho neslyšel nic neupřímného. Když mu spílali, on jim to spíláním neoplácel, ale ponechal vše tomu, který soudí spravedlivě.**“ (1 Petr 2,21–23) V běžném životě slýcháme o příkladech těch, kdo vykonali něco výjimečného, dosáhli úspěchu a byli významní. Ježíš je pro nás příkladem nejen v divech a zázracích, které vykonal, ale také ve statečnosti, s jakou snášel utrpení.

Děkuji Vám, drazí nemocní, bratři a sestry, za Vaši statečnost, s níž nesete své životní těžkosti, nemoci a samotu. Nabídněte, prosím Vás, toto utrpení za víru svých dětí a vnuků

i za naši arcidiecézi. Jak víte, započali jsme projekt Propojeni, aby se naše farnosti a jejich společenství stala místy, kde věřící zakoušejí Boží oporu a blízkost. Tyto dary chceme vyprošovat také my pro Vás. Přeji Vám, abyste častokrát pocítili, že Pánu na Vás záleží a že nás vede cestou života, která nikdy nekončí.

*S požehnáním a ve spojení v modlitbě + Josef Nuzík*

---

\*\*\*

### **Vzkaz čtrnáctileté dívky: „Nebojte se nemocných! Potřebují vás!“**

Před časem vydalo nakladatelství Paulínky knihu *Jednou nohou v nebi*. Popisuje příběh Giulie Gabriellové. Je to velmi silné a zároveň radostné svědectví čtrnáctileté dívky, která dva roky bojovala s vážnou nemocí o život.

*I já jsem se dřív bála. Bála jsem se nemoci, měla jsem strach z nemocnice. Dokud do ní nevstoupíš, nevíš nic o tom, jak se v ní žije. Ani mě nenapadlo, že je tolik lidí, kteří tak trpí, a tolik nemocných dětí, které se musí léčit. Myslela jsem si, že rakovina je zřídkavá nemoc, zatímco dnes je, bohužel, velmi častá.*

*Chtěla bych proto povzbudit ostatní lidi, kteří jsou zdraví, aby si uvědomili, že nejsou na světě sami. Existuje mnoho jiných, kteří se necítí dobře a trpí kvůli nemocem! Lidé mají strach z nemoci a utrpení. Je hodně nemocných, kteří zůstávají osamoceni – všichni jejich přátelé je opustí, protože se nemocných bojí. Nebojte se jich! Když jsou ostatní nablízku, stojí po našem boku, kladou nám ruku na rameno a říkají: „Uvidíš, že to zvládneš!“, pak vám to dává sílu žít.*

*Když nám nemocným ale nablízku není nikdo, ptáme se sami sebe: „Proč se ode mne tak vzdalují? Proč bych měla bojovat za uzdravení, když při mně nikdo nestojí?“*

*Mne naštěstí nikdo neopustil, a dokonce i lidé, kteří mě neznali, se ke mně naopak přiblížili. Ne všichni ale mají takové štěstí. Chci proto zdůraznit, jak důležití jsou lidé, kteří jsou vám nablízku.*

*A také jak důležitá je modlitba! Není třeba se modlit celý den a noc, ne, můžete být úplně normální mladí lidé. I já poslouchám hlasitou hudbu, ráda se bavím, pěkně oblékám a nakupuju. Nejsem spokojena, dokud něco nevyvedu, bývám roztržitá a nešikovná. Někdy mám třeba pomoci doma s večeří a nechce se mi. Zkrátka jsem úplně normální holka. Ale přece si najdu čas, abych se večer pomodlila k Bohu, najdu si čas, abych jednou týdně na hodinu zašla na nedělní bohoslužbu...*

*Drazí nemocní – papež František v loňském Poselství nemocným napsal: Kolikrát se člověk u lůžka nemocného učí doufat! Kolikrát se člověk, stojící v blízkosti trpících, učí věřit! Kolikrát, když se člověk skloní nad těmi, kdo to potřebují, objeví lásku! Člověk si uvědomí, že jsme „andělé“ naděje, Boží poslové, jedni pro druhé, všichni společně: nemocní, lékaři, ošetřovatelé, rodinní příslušníci, přátelé, kněží, řeholníci a řeholnice, ať jsme kdekoli – v rodině, na klinice, v pečovatelském domě, v nemocnici či v léčebně.*

*Ano, jedni pro druhé a všichni společně jdeme ke Kristu, který nám připravil šťastnou budoucnost.*

*Vyprošuji Vám všem milostiplné dny postu a Velikonoc. Deně Vám posílám požehnání a prosím: modlete se i Vy za nás biskupy a kněze a celou naši arcidiecézi.*

*Vděčně Mons. Ladislav Švirák, generální vikář,  
spolu s nemocničními kaplany*